น้ำรดตอไม้แห้ง

หลวงปู่แบน ธนากโร

…ธรรมที่เป็นไปเพื่อความเจริญ ธรรมเพื่อความก้าวหน้า ธรรมเพื่อความไม่ล้าหลัง พระพุทธเจ้าท่านให้เคารพในการประชุม คำว่าเคารพก็คือการใส่ใจ ความใส่ใจในการเอาใจใส่ คนเราถ้าหากว่าใส่ใจ เอาใจใส่ อย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างสอง อย่างสาม อย่างสี่ก็เป็นผู้ที่ใส่ใจ ถ้าหากว่าไม่มีการใส่ใจอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างหนึ่ง อย่างสอง อย่างสี่ อย่างห้า อย่างหก ก็เป็นคนที่ไม่ใส่ใจ

นาย ก ไปนั่นตรงไหนก็เป็นนาย ก ไปนอนตรงไหนก็เป็นนาย ก จะเป็นนาย ข ไปไม่ได้ คนไม่ใส่ใจ ไปอยู่ตรงไหนมันก็ไม่ใส่ใจ คนใส่ใจไปอยู่ตรงไหนมันก็เป็นคนใส่ใจ จึงว่าการประชุมจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลย เราจะอ้างอะไร อ้างอะไรเอาอันอื่นมาเป็นเครื่องอ้างโดยเห็นว่ามีความสำคัญกว่าการประชุม อันนั้นรู้สึกว่าจะเป็นอัตตาธิปไตยมากไป

ความเห็นของเราบางทีใช้ได้บางโอกาส ถึงถูก ใช้ได้บางโอกาส ถึงถูก บางทีใช้ไม่ได้บางโอกาส บางโอกาสความเห็นของเราที่ถูกนั้นก็เอามาใช้ไม่ได้ ในบางโอกาส **กาลัญญุตา ปริสัญญุตา** กาลเวลาบุคคลก็มีส่วนมีความสำคัญในการที่จะเอาความคิดความเห็นของเราเข้าไปใช้ให้เข้ากัน ไม่ใช่ความคิดความเห็นของเราเอาอย่างนี้ดีแล้ว ไม่สนใจกาล ไม่สนใจบริษัท ไม่สนใจบุคคล อันนั้นก็รู้สึกจะขัดกับเหตุการณ์ ขัดกับแก่กาลเวลาหรือว่าบริษัทหมู่คณะ ทำความดี ไม่รู้กาล ทำความดีไม่ดูบุคคล ถึงจะเป็นความดีก็ช่าง แต่ควรระมัดระวังในกาลที่ไม่ถูก ถึงจะเป็นความดีก็ช่าง ถ้าหากมันไม่ถูกบุคคลก็ควรระมัดระวัง ไม่ใช่ถูกแล้วก็ลุย ไม่ดูหน้าดูหลัง

จึงว่า **อัตตัญญุตา** ควรยึดหลัก**อัตตาธิปไตย**ต้องอยู่ในกรอบของ **ธรรมาธิปไตย** จึงเป็นอัตตาธิปไตยที่เป็นธรรม อัตตาธิปไตยถ้าหากว่าไม่ถือธรรมาธิปไตยเป็นหลักอันนั้นเรียกว่าเป็น**อัตตาทิฐิ** จึงว่าเหลียวดูตรงนั้นก็ขาด ตรงนั้นก็ขาด ไม่พูด ขาดก็ขาดไป ไม่ขาดก็ไม่ขาด ต้องการจะดูว่ามันจะ

ตื่นตัวมั้ย คนไม่ตื่นก็ไม่ตื่น มันก็หลับอยู่เหมือนกะตอไม้ ไม่รู้ว่ามันจะมาอยู่เพื่อศึกษาอะไร ถ้าหากว่าจะมาก็มาแสดงทิฐิของเจ้าของเท่านั้นเอง **ทิฐิมานะ** มานะคือความถือตัว ทิฐิคือความเห็น เอาทิฐิมานะของเจ้าของมาแสดง

ใครมาก็ต้องการมาฝึก มาอบรม มาศึกษา ในสายตาของเราดูแล้วนี่ จะจริงจังมุ่งมั่นในการมาศึกษาและฝึกหัดอบรม บางทีมันขัดกับคำพูดที่ได้พูด ที่ได้พูดไว้ ผลออกมาก็คือได้ยังไงก็ได้แต่ทิฐิมานะ ที่นั้นก็ได้ไปอยู่แล้ว ที่นั้นก็ไปอยู่มาแล้ว แต่ไม่ได้ประโยชน์อะไรในการที่จะเป็นไปเพื่อการแก้ไขทิฐิมานะ ที่มันค้ำอยู่ ขวางอยู่ในจิตในใจ มันไม่สงบ หมายความว่าอย่างนั้น จึงว่าปีนี้หมู่คณะมีมาก จึงว่าตั้งใจว่าที่จะเป็นไปได้ก็จะพยายามเทศนาอบรมให้มากเท่าที่สามารถ ข้อปฏิบัติที่นำมาพูด มาเทศนาอบรม มั่นใจว่าไม่ผิดพลาด

ถ้าหากว่าท่านผู้ใดใส่ใจในการที่จะเอาไปประพฤติปฏิบัติ ที่จะผิดพลาด ไม่บรรลุเป้าหมายไม่มี จึงว่าได้พูดอยู่เสมอว่า ไม่ลูบคลำ ไม่ลังเลสงสัยในเรื่องข้อปฏิบัติ จึงอะไรที่ได้เรียนรู้ที่ได้

ฝึกหัดปฏิบัติมา จะเรียนจะรู้จนกระทั่ง อะไรเป็นทางตรง อะไรเป็นทางอ้อม อะไรมันจะไปทางไหน อะไรจะไปทางไหนนี่ เรียกว่าไม่ลูบคลำไม่ลังเลสงสัย ถึงออกมาบอกกล่าวหมู่เพื่อนสู่กันฟังอยู่เสมอ

เหลียวดูบางองค์ ก็ใครๆก็ไม่ใส่ใจจนกระทั่งไม่อยากจะประชุม อ้างอันนั้นๆ อ้างไกล อ้างฝนตก อ้างไม่ได้กินข้าว อันนี้มันไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาอ้าง การประชุมเพื่อปรารภอรรถธรรมย่อมมีความสำคัญกว่าสิ่งใดทั้งหมด คิดถึงก่อนสมัยผม ถ้าหากตั้งใจจะฟังเทศน์ครูบาอาจารย์ แม้แต่คำเดียวนี่ที่ท่านเทศน์ออกมานี่ จะไม่ให้มันคลาดออกจากความสัมผัส ตั้งใจฟังถึงขนาดนั้น อาจจะเป็นเพราะเราเป็นคนที่โง่เง่าไม่มีสติปัญญาอะไร มีความจำเป็นบีบบังคับให้ต้องเป็นอย่างนั้นก็ได้ เหลียวดูหมู่ ไม่ค่อยจะใส่ใจกันเท่าไหร่ บางทีผมมาศาลา มาสามวัน สี่วัน ห้าวัน บางองค์ไม่ได้มาฟังเทศน์ซะ แล้วก็จะมาฝึกมาอบรม มันโกหกเจ้าของ ถ้าหากว่าจะไม่มาศึกษาอบรมจริงๆ ผมไม่ได้เดือดร้อนอะไร แต่ก็จะไม่ได้เทศนา ไม่ได้อบรมอะไรกัน

เรื่องของกิเลสนี่อย่าว่ามันโง่นะ มันฉลาดจนกระทั่งมันขี่หัวขี้รดหัวพระกรรมฐานของเรา อย่าว่ามันโง่นะ มันขี้รดหัวพระกรรมฐาน พระกรรมฐานก็ยังว่ากลิ่นมันหอม แล้วก็พอใจในการที่จะดมขี้กิเลสมัน คือขี้เกียจ ขี้เกียจจนจะขยับตัว หลังจากไปนอนแล้ว ไม่อยากจะขยับแล้ว ตัวขี้เกียจ แล้วก็ว่าพอใจในการที่ขี้กิเลส มันขี้ใส่หัวไว้ ฟังดูๆๆ จะพากันตื่นตัว ไม่ตื่น กิเลสมันจะตื่นตัวที่ไหน กิเลสตื่นตัวก็พระพุทธเจ้า คำว่าตื่นมันไม่ก็เป็นพระพุทธเจ้านะ กิเลสมันตื่นแล้ว

พยายามเทศนาปลุกจิตปลุกใจ ให้องอาจกล้าหาญในการที่จะต่อสู้ ในการประกอบความพากความเพียร รู้สึกว่ามันเหมือนกับพยายามที่จะไปพรวนดินใส่ปุ๋ยรดน้ำตอไม้ที่มันตายแล้ว ความรู้สึกมันจะเป็นอย่างนั้น มันจึงไม่มีการที่จะแสดงว่ามันผลิใบ เป็นกิ่งเป็นง่ามแตกออกมา มันมีแต่ที่จะแห้ง แห้งให้เราเห็น จะตักน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ยตอไม้แห้งที่มันตายแล้ว ในที่สุดก็เป็นคนโง่เท่านั้น คือมันเหนื่อยเปล่าก็ยังขืนทำ ฟังๆไม่เห็นมีใครได้เรื่องอะไร มันฟังนี่ ฟังพูดออกมา มันก็พอจะฟังออก

เพราะเราฟังคำพูดของคน ไม่ได้ฟังลมปาก ฟังเข้าถึงจิตถึงใจผู้พูด บางทีไม่พูดมันก็แสดงออกมา อะไรต่ออะไรอย่างนี้ แสดงว่าหาความจริงจังยังไม่ได้ ยังมีความย่อหย่อนอ่อนแอกันอยู่มากๆ

วันพระวันเจ้าแต่ก่อน พรรษาหนึ่งถึงพรรษา๑๑ ๑๒ ไม่ได้นอนนะ ถือเนสัชชิก ถือการไม่นอน ไม่รู้ไม่เห็นไม่เป็นไม่ไป ก็ได้ความอดความทน แต่ความองอาจกล้าหาญรื่นเริงในการที่จะต่อสู้นี่มีมากๆทีเดียว ไม่ได้วิตกกังวลสะทกสะท้านอะไร ความเจ็บป่วยง่วงเหงาหาวนอนไม่มี มีความรื่นเริงเพลิดเพลินอยู่เสมอ ไม่ใช่เพียงแต่วันพระวันเจ้าเท่านั้น วันธรรมดาเราก็ทำของเรา เพราะความรื่นเริงเพลิดเพลินในการอดการทน ในการต่อสู้ในการปฏิบัติ

เดี๋ยวนี้หละ เผลอแพลบเดียวหละ ไม่รู้หายไปไหนหมด ไอ้เวลารับประทานทำไมมากมายก่ายกอง อยากจะพูดไปอย่างนั้นนะ ได้เวลาจะต่อสู้กับกิเลสจริงๆหละ หาผู้ใดที่จะเสนอหน้าองอาจกล้าหาญมันมองไม่ค่อยเห็น ในเมื่อไม่มีความกล้าหาญในที่ๆกระโดดเข้ามาต่อสู้กับกิเลสแล้ว ประโยชน์ของการบวช

เพื่อประโยชน์อะไร กระโดดมาเพื่อกิเลสมันเหยียบคอ มีประโยชน์อยู่เหรอ กระโดดมาให้กิเลสมันเหยียบคอมีประโยชน์ตรงไหน หมูหมาเป็ดไก่ กิเลสมันก็เหยียบได้ นักบวชมันจะประเสริฐกว่าตรงไหน ชาวบ้านเขาก็สบายๆ เขานอนให้กิเลสมาเหยียบกัน

นั่งๆมันปรากฏว่าขามันขาดออกไปเป็นชิ้น เป็นชิ้นๆนะ ทำเอาลองดู มันง่วงๆๆ เพ่งตามันเลย ตามันเห็นลูกตาชัดออกไป เห็นว่าความง่วงมันจะง่วงได้ยังไง เจ็บหลังเจ็บเอว เจ็บแข้งเจ็บเข่า เพ่งจนกระทั่งเห็นกระดูกใสเข้าไปแล้ว ความเจ็บความปวดไม่มี นี่! การปฏิบัติเท่านั้น ความจริงจังเท่านั้น มุ่งมั่นในการที่จะต่อสู้จึงมีโอกาสที่จะชนะกิเลสได้

มีแต่อ่อนแอท้อแท้ ดมแต่ขี้กิเลส กิเลสมาขี้ใส่หัว ขี้ใส่หัวสมองไว้ มันก็พอใจอยู่ในกองมูตรกองคูถเท่านั้น ตั้งอกตั้งใจทำจริงๆจังๆ ผลมันก็ต้องปรากฏขึ้นจริงจังเด่นชัดขึ้นมา เพราะธรรมที่พระพุทธเจ้าเทศนาอบรมสั่งสอนเป็นทางที่ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด เป็นไปเพื่อความร่มเย็น เป็นไปเพื่อความสงบ เป็นไป

เพื่อมรรคเพื่อผล ถึงเดี๋ยวนี้ยังไม่ผิดพลาด ยังสมบูรณ์บริบูรณ์อยู่ มันไม่เป็นท่าแต่ผู้ปฏิบัติยุคสมัยโลกกำลังจะแตกจะพังอย่างนี้ ความไม่เป็นท่า ปฏิบัติมันก็ได้แต่ความไม่เป็นท่า เอาความเป็นท่าเป็นทางปฏิบัติ มันก็เป็นท่าเป็นทางได้ทีขึ้นมา ทีของเรา

มันจะเจ็บขนาดไหน มันจะปวดขนาดไหน เจ็บขนาดไหน ปวดขนาดไหน ไม่เลิกมันซะอย่างเดียว มันจะตายอยู่กับที่ ตายอยู่กับจิตอันนี้ มันเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ เรียกว่ากรรมฐานเต็มภูมิ กรรมฐานเต็มภูมิไม่ใช่ไปอยู่สำนักนั่น กรรมฐานเต็มภูมิสำนักนั่นโน่น กรรมฐานเต็มภูมินั่งให้มันตายอยู่กับที่ กรรมฐานเต็มภูมิอยู่กับเรา แล้วเต็มภูมิจริงๆ ภูมิกรรมฐานนี้แน่นหนา ภูมิกรรมฐานก็แน่นหนา ภูมิพระกรรมฐานก็แน่นหนา แน่นหนาจนกระทั่งภูมิสาวกของพระพุทธเจ้าไม่ได้บกพร่อง

มันโง่เง่า ไม่รู้ไม่เห็นไม่เป็นไม่ไป อยู่มันทำไม อยู่ให้เปลืองข้าวของโลกเค้า กินเข้าไปทิ้งๆ อันนี้เป็นสมบัติของโลก ผ้าผ่อนท่อนสะไบเป็นสมบัติของโลก เครื่องใช้ไม้สอยเป็นสมบัติของโลก อยู่ไม่ได้ประโยชน์อยู่ทำไม นั่งให้มันตายกับที่ อันนี้ทรมาน

เจ้าของมาแล้วนะ ที่พูดนี่ไม่ใช่ไม่ทำแล้วเอามาพูดนะ ไม่เห็นมันตาย จึงว่าเหลียวดูหมู่เพื่อน ทำกันนิด มันไม่ถูกใจนะ ใครบ้างได้ใจบ้างไหม มันเจ็บเข้าๆๆ

สุนัขมันยังไม่ยอมจนตรอก ความคิด ความอ่าน ความคิดความอ่านมันออกมา ออกมาเพื่อที่จะแก้ไขความเจ็บความปวดนั้น เพื่อที่จะเอาตัวรอด คือทำไมจึงจะเอาตัวรอดเล่า แล้วจะเจ็บจนตายเราก็ไม่ลุกนะ แล้วมันสติปัญญามันจะไม่ออกมา มันจะยอมตายเหรอ สุนัขมันยังไม่ยอมจนตรอก เห็นมั้ยหละ เวลาไล่กับมัน จนตรอก มันกระโดดใส่ แง่มๆๆๆๆ มันยอมเมื่อไหร่

พระกรรมฐานเราก็เหมือนกัน บีบบังคับมันจนถึงที่สุดนะ สติปัญญามันออกมาเอง ในการที่จะแก้ไขเพื่อเอาตัวรอด เอาตัวรอดคือยังไง เพื่อถอนจิตออกจากความเจ็บความปวดนั้น เพื่อทำลายความเจ็บความปวดนั้นให้ออกไปจากจิตจากใจ หรือจากทุกขเวทนาอันนั้นให้มันดับไป มันยังมีในการที่ได้มาถึงที่สุดมันแล้ว มันจะยอมตาย มันไม่มีหรอก นี่ยังไม่ทันเจ็บซ้ำ ขยับก็เจ็บก็พอสมควรแล้ว ขยับจะเจ็บก็ขยับแล้ว ก็ได้เพียงเท่านั้นหละ ได้

เพียงเท่านั้น นั่นหละ กิเลสมันบอกอย่างนั้น เพราะกิเลสมันไม่ได้บอกให้อดให้ทน มันไม่ได้บอกให้ต่อสู้ มันบอกให้แพ้

มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้น **ขนฺตี ปรมำ ตโป ตีติกฺขา** ความอดทนเป็นตบะธรรมเครื่องแผดเผากิเลสอย่างยิ่ง **นิพฺพานำ ปรมำ วทนฺติ พุทฺธา** ผู้รู้ทั้งหลายสรรเสริญพระนิพพานเป็นธรรมยิ่ง พระพุทธเจ้าแสดงในพระโอวาทปาฏิโมกข์ จึงให้พากันอดทน พากันฝึกหัดให้อดให้ทน เดินจงกรมหลังจากเดินจงกรมแล้ว เอากระทั่งจนถึงเวลาประกาศนั่น มันไม่ตายหรอก มันจะตายเพราะการประกอบความพากความเพียร มันก็ยังดีกว่าคนให้กิเลสมันขี้ใส่หัว

กิเลสมันขี้ใส่หัวก็คือขี้คร้าน เห็นมั้ยหละ ขี้เกียจ ขี้คร้านนั่นน่ะ กิเลสมันขี้ใส่หัว แล้วก็พอใจในการที่กิเลสมันขี้ใส่ แล้วก็ดมขี้กองกิเลส นั่งภาวนาก็เหมือนกัน นั่งไปแล้วตะวันไม่ลุก ไม่โผล่จากฟ้าไม่ขึ้น ทำมัน ลองดู จึงเรียกว่าผู้ปฏิบัติธรรม จึงเรียกว่าผู้ปฏิบัติตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชอบ ถ้าหากว่าไม่อย่างนี้แล้ว ปฏิบัติตามที่กิเลสมันสอนไว้ ชอบทั้งนั้นหละ

ชอบอย่างกิเลสนา แล้วกิเลสที่มีอยู่ในเราก็ชอบ ดัดมันเป็นกระทั่งดัดเรานี่หละ ดัดเรานี่หละ แต่เป็นการดัดกิเลส

คำว่าหวงแหนอย่าให้มันมี **สักกายะทิฐิ**เป็นกิเลส ก็คือถือว่าเราเป็นเรานี่หละ ร่างกายเป็นเราตัวนี้แหละเป็นกิเลส ทำยังไงจึงจะละกิเลส คำว่าถือเราเป็นเรานี่ จะละตัวนี้ให้ได้ ก็ทำลายมันเท่านั้นหละ ทำลายด้วยข้อปฏิบัติ คำว่าหวงแหน กลัวตาย อย่าให้มันมี นั่งคราวนี้ไม่หายเจ็บไม่ลุก สงบไม่สงบไม่ต้องไปปรารถนา เพราะกิเลสมันตัวกลัวเจ็บ ชนะตัวกลัวเจ็บคือชนะกิเลสได้เสียก่อน เราพอใจเพียงเท่านั้น

ข้าวไม่มีกิน เรือนไม่มีอยู่ จะไปพอใจ จะไปปรารถนาความสุข มันจะเจอได้อย่างไร ข้าวไม่มีกินคืออะไร อาหารคือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงใจไม่มี นั่นแหละข้าวไม่มีกิน เรือนไม่มีอยู่คือยังไง เรือนคือความสงบของใจก็ไม่มี ก็ยังปรารถนาความสุข ปรารถนาความสบาย ก็กิเลสมันก็หาป้อนให้เท่านั้นแหละ ได้อันนั้นมีความสุขๆน่ะ กิเลสมันก็ป้อนอาหารให้ แต่

ความสุขที่กิเลสมันป้อนน่ะ มันไม่ใช่ความสุขที่พระพุทธเจ้าท่านสรรเสริญ ความสุขที่กิเลสมันสรรเสริญมันสาธุ

นั่งลงไป ไม่หายเจ็บไม่หายปวด ไม่ลุกจากที่ ไม่ขยับ แล้วก็ไม่ขยับด้วย มันจะขาด มันจะเจ็บ มันจะปวด มันจะขาด มันจะแตก มันจะพัง ร่างกายอันนี้มันเกิดมาเพื่อแตกเพื่อพัง ร่างกายของใครก็เกิดมาเพื่อแตกเพื่อพัง ไม่ใช่เกิดมาเพื่อเป็นของใคร เราเลี้ยงดูทะนุถนอนเค้ามามากมายแล้ว ไม่เห็นว่าเค้าจะทำให้เราได้อรรถได้ธรรมได้มรรคได้ผล มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรอบรู้ทันกิเลส มีแต่ที่จะโง่ไปนั่น ในที่สุดก็อยู่มันทำไมเท่านั้นแหละ อยู่โง่เง่า อยู่ไปทำไม อยู่ให้กิเลสมันขี้ใส่หัว มันจะมีประโยชน์อะไร นี่ บีบบังคับเราจนกระทั่งมันพร้อมที่จะตาย พร้อมที่จะตายๆๆ ด้วยข้อปฏิบัติ ต้องเป็นอย่างนี้จึงเรียกว่านักปฏิบัติ หรือจะเรียกว่านักปฏิวัติ

อย่างเป็นเราๆเป็นกันอย่างนี้นะ กิเลสมันจะขี้ใส่หัวอย่างเดียว มันเยี่ยวใส่ซ้ำ ยังพอใจอยู่ โอกาสดี ฤกษ์งามยามดีขึ้นมาดูหน้าดูหลัง โอกาสจังหวะมี เดินจงกรม ปัดกวาดแล้วเดิน

จงกรม ได้ที่ นั่งสมาธิทันที ไหว้พระสวดมนต์นั่งสมาธิ เอ้า พูดเป็นภาษา มึงไม่ตาย กูตาย ตะวันไม่ขึ้นไม่ลุกเด็ดขาด นี่มันจึงเจอธรรม เจอของจริง สารพัดธรรม สารพัดอกุศลธรรม มันสารพัดรูปแบบ เรื่องของยักษ์ เรื่องของมาร เรื่องของพ่อมารแม่มารเจอหมด สารพัดพ่อมาร ลูกมาร หลานมาร ปู่มาร เจอหมด คำว่ามารทั้งหลายไม่ใช่อยู่ข้างนอก มารทั้งหลายอยู่ในเราอันเดียว กิเลสทั้งหลายอยู่ในเราอันเดียว จึงว่ามันเจอของจริง เจอของจริงก็เนื่องจากว่าเราทำจริง

ถ้าหากว่าเราทำเล่นๆ มันก็เจอแต่ของเล่นๆ ลูบหน้าปะจมูกกันไป ข้อยก็เป็นพระ เจ้าก็เป็นพระ ข้อยก็เป็นครูบา เจ้าก็เป็นครูบา พอออกได้ ออกไปศรัทธาญาติโยมก็สาธุ สาธุ เท่านั้น อยากจะพูดตามภาษาบ้านๆของเราว่า ลูบหน้าปะจมูก หาความจริง หาของจริงมันมีอยู่ เราจะพอใจยังไงกันเดี๋ยวนี้ เราจะพอใจยังไงกัน พอใจยังไงก็เลือกเอา

อย่างที่พูดว่าสุนัขมันยังไม่ยอมจนตรอก มันเจ็บเข้า เจ็บเข้า เจ็บเข้า เจ็บเข้า นั่นนะ ใจนี่นะมันหลุดออกมาเอง มันถอน

ออกมาเอง เพราะมันอยู่ไม่ได้ มันจะตายจริงๆ คำว่าถอนออกมาเองนี่ มันถอนด้วยเหตุด้วยผล ถอนด้วยสติ ถอนด้วยปัญญานั่นหละ ถ้ามันหลุดออกมาถอนออกมาแล้ว ไม่มีอะไรที่จะประเสริฐกว่าการที่จิตของเราหลุดจากกองทุกข์กองเวทนา กองเจ็บกองปวด กองนรก กองฟืนกองไฟ กองฟืนกองไฟจริงๆ กองนรกก็ไม่ผิด หลุดออกมาได้แล้ว ไม่มีอะไรที่จะประเสริฐ คำว่าเบิกบานสดชื่นปีติ ไม่มีอะไรที่จะเปรียบ หลุดออกจากนรกได้

เดี๋ยวนี้มันยังพอใจอยู่ในนรกอันนี้ พอใจอยู่ในกองฟืนกองไฟ พอใจอยู่ในกองทุกข์ กองทุกข์ก็คือกองเกิด กองแก่ กองตาย กองไฟก็คือกองกิเลสตัณหา ล้วนแล้วแต่เป็นกองไฟทั้งนั้น ยังพอใจนอนแช่อยู่ เอาใจไปแช่ แล้วไม่มีจิตมีใจที่จะพยายามให้หลุดออก ถอนเจ้าของออก ไม่มีความพยายาม เพียงแต่คิด แต่ความพยายามคือความเพียรไม่มี จิตเข้าได้รวมเต็มที่แล้ว ความสว่างไสวนี้ คำว่าโลกธาตุ โลกธาตุอันนี้กำหนดจิตอยู่ขณะเดียวนั่นนะ เหมือนกับว่ามันสว่างทั่วโลกธาตุ อยู่กับจิตดวงเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้าตรวจดูสัตว์โลก ไม่ได้เอาใจไปดู ไม่ได้ส่งใจ

ไปดู มันจะรู้ขึ้นทันทีทีเดียวในขณะนั้น เพราะความสว่างไสวของจิต

ธรรมชาติจิตเป็นธรรมชาติที่มหัศจรรย์ ใครเป็นยังไงอย่างนี้ ใครเป็นยังไง จิตใครเป็นยังไง ไม่ต้องไป…พอปรารภพลับเดียว มันรู้ทันที ความสว่างไสวของจิต เรียกว่าโลกธาตุไม่มีอะไรปิดบัง ถ้าหากว่าจิตพ้นจากความมืดครอบงำ สว่างไสวซะขนาดไหนก็ช่างเถอะ ความมืดครอบงำ ความสว่าง แสงสว่างไม่มีขาวสะอาดขนาดไหนก็ช่างเถอะ ถ้าหากว่าถูกสีดำมันย้อมแล้ว ความขาวก็ไม่มี ข้อปฏิบัติเท่านั้นที่จะสะบัด ที่จะสลัดสิ่งที่ครอบงำให้หลุดออกไป ข้อปฏิบัติเท่านั้นที่จะมีการซักการฟอกสิ่งที่มันย้อมให้ดับ ให้หมดให้สิ้น กลายเป็น สีขาวสะอาดขึ้นมา จึงว่าอย่าพอใจในลักษณะที่ลูบหน้าปะจมูกกันไป

อยู่อย่างโง่เง่า อยู่ทำไม นั่งให้มันตายดีกว่า มันไม่เปลืองข้าวที่เป็นสมบัติของโลก เราไม่กินซะ เราตายเสีย หมูหมาเป็ดไก่เค้าจะได้เป็นประโยชน์ เทศนาสอนเจ้าของลงไป บีบบังคับเราลงไป จึงเป็นนักปฏิบัติ ถ้าหากว่าไม่สอนเจ้าของเอง ไม่บีบ

บังคับเจ้าของเองละก็ พระพุทธเจ้าไม่มาสอนเราหรอก พระพุทธเจ้าท่านทรงวางอุเบกขา เพราะพระพุทธเจ้าวางอุเบกขาตลอดตามปกติสภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครเมตตาใครขนาดไหน พระพุทธเจ้าก็เมตตาเท่าบุคคลที่เมตตาตนเองนั้นๆ เราเมตตาเราขนาดที่เรียกว่า จริงจังมุ่งมั่น พระพุทธเจ้าก็จริงจังมุ่งมั่นเมตตาเราเหมือนกัน

จึงว่าให้พากันคิด ที่ใช้คำพูดว่า พรวนดินใส่ปุ๋ยรดน้ำตอไม้แห้ง มันท้อใจเป็น มันหมดกำลังใจเป็น เหมือนได้ยิน เอ้อ ใครเป็นอย่างนั้น ใครเป็นอย่างนั้นๆ เอ้อ มันค่อยมีกำลังขึ้นมาซะหน่อย ผลของการที่เราใส่ปุ๋ยรดน้ำมัน มันปรากฏผลิใบออกมาเป็นลำต้นขึ้นมา หรือศาสนามันก็ต้องมีแต่ตอไม้แห้ง อันนั้นเหรอเป็นความมั่นคง เป็นความเจริญของพระศาสนา โลกจะร่มเย็น โลกจะเขียวขจี ก็ต้องอาศัยใบไม้เขียวขจี พระศาสนาจะเจริญก็หมายถึงจิตใจของผู้ปฏิบัติธรรมนี้รู้อรรถรู้ธรรม เห็นอรรถเห็นธรรม อันเป็นของผลของการประพฤติปฏิบัติ อันเป็นผลของการต่อสู้ทุ่มเท นี่! พระศาสนาจึงเจริญ

ศาสนาเจริญมันไม่ใช่วัดก็เยอะ พระเต็มบ้านทุกหมู่บ้าน พระก็เต็มไปในตามวัดตามวา อาหารการกินเต็มไปหมด เครื่องใช้ไม้สอยเต็มไปหมด อันนั้นไม่ใช่พระ อันนั้นไม่เป็นความเจริญของพระศาสนาเลย ดีไม่ดีมันจะเหมือนกับมีแต่ตอไม้แห้งเต็มไปหมด แต่ร่มเงาอันเหิดจากตอไม้ เจริญออกจากตอไม้แห้งไม่มี ไม่มีอรรถ ไม่มีธรรม ผลของการประพฤติปฏิบัติมันไม่เกิด ไม่เป็นขึ้นแล้ว มันจะมีอะไร เราไม่เตือนเราไม่บีบบังคับเรา แล้วจะให้ใครเตือน จะให้ใครบีบบังคับ

พระพุทธเจ้าไม่บีบไม่เตือน พระพุทธเจ้าทรงวางอุเบกขา **กมฺมสสกา กมฺมาทายาทา กมฺมโยน** (กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา กัมมะโยนิ) องค์อุเบกขา ใครทำอย่างไรก็ได้รับผลของการกระทำนั้นหนา ใครอยากได้ยังไงก็ทำเอา อุบายเวลาทุกขเวทนามันก้มรวมเข้ามา อุบายที่เกิดขึ้นมาเพื่อการพิจารณามันเกิดขึ้นมาไม่หยุดนี่ มันเกิดขึ้นมาอย่างไม่หยุดไม่หย่อน อันนั้นเกิดขึ้นมา อันนั้นเกิดขึ้นมา อันนั้นเกิดขึ้นมา แต่ละอย่าง แต่ละอย่าง ที่เกิดขึ้นมานั้นล้วนแล้วแต่เป็นอุบายที่จะสลัด

ทุกขเวทนาให้หลุดออกจากจิตใจของเราที่ไปยึดไปถือทั้งนั้น ไม่มีอะไร

ทุกขเวทนาก็สักแต่ว่าทุกขเวทนาเท่านั้น เราไปยึดเขาก็เจ็บ ทำไมจึงไปยึด เพราะเราคิดว่าทุกขเวทนานั้นเป็นเรา เค้าก็ไม่สน เค้าก็เจ็บของเขา ไอ้เค้าว่าเจ็บ เค้าก็ไม่รู้ว่าเจ็บด้วยซ้ำ ถึงว่าทุกขเวทนาสักแต่ว่าทุกขเวทนา เราจะไปปล่อยไปวาง ไปละไป ถอน ปล่อยเขาโดยสิ้นเชิง เขาก็ไม่ได้ว่าอะไร จึงว่าทุกขเวทนาก็สักว่าทุกขเวทนา กองไฟอย่างนั้นน่ะ เค้าพอใจให้เรากระโดดเข้าไปใส่เค้ามั้ย เรากระโดดเข้าไปในกองไฟ ไฟเค้าดีใจมั้ย เราไม่กระโดดเข้าไปในกองไฟ ไฟเค้าเสียใจมั้ย ไฟเค้าโกรธมั้ย คำว่าทุกขเวทนาก็เหมือนกัน นี่หละ จึงว่าคำว่ากิเลสมันไม่ได้เมตตาใคร กองฟืนกองไฟมันอยู่ตรงไหนน่ะ มันดึงแข้งดึงขา เอาไปใส่ตรงนั้น ทั้งที่กองฟืนกองไฟ ไม่รู้เรื่องอะไร

ที่มา: https://youtu.be/3d1Jz28oMCU